

## MOEILIJKE TOCHTEN.

Wat de post ons brengt, is ons in den regel welkom; aan de mannen van de post denken we daarbij gewoonlijk niet. We lichten onze huisbus, we lezen onze brieven en couranten, we nemen onze postwissels en aangeeekende brieven bereidwillig in ontvangst, maar in den man, die reeds verder is bij een volgende deur, stellen we geen belang. Och, wat zou ook zoo'n man! 't is er een uit zoovelen; hij doet een werk, dat iedereen wel doen kan met een beetje zorgvuldigheid, en hij wordt er immers behoorlijk voor betaald!

Ja, dat is gemakkelijk gezegd, als ge daar zit bij de warme kachel in de gezellige huiskamer achterover geleund in uw stoel, met den rug schuin naar de lamp uw blad lezend. Maar denkt ge er wel aan, dat het leven van een postman een leven is van volharding en zelfverloochening?

Op een mooien zomermorgen dwalen door de straten der stad, of beter nog door veld en woud, met een niet te zware tasch tot eenige belasting, neen, dat is waarlijk niet zoo erg. Maar, hoeveel mooie zomermorgens zijn er in een jaar? Als de zon brandt, dat het pek de naden uitloopt; als de storm giert door het bosch en den weg beregent met dakpannen; als de felle Oostenwind op een Januarimorgen de ooren snerpt, of ze er af moeten; als Maart zijn hagelvlagen d'armen pelgrim op het lijf werpt, — dan blijft thuis wie thuis blijven kan; dan moet wel menig een er door naar werkplaats, kantoor, school of fabriek, doch 't is maar een kort tochtje, waarbij paraplu en regenjas heel wat bescherming opleveren. Er komen dagen, dat de landman uit zijn werk regent, en binnen arbeid zoekt; dat de jager zijn geweer niet droog kan houden en het wild maar met vrede laat; en in onzen tijd van gemak en zorg voor de gezondheid staat de schipper op groote rijnschepen reeds in een glazen huisje als in een bomvrije hut; wie

weet of er niet eerlang een kachel in wordt geplaatst. Maar voor den postman bestaat geen weersgesteldheid; hij gaat, of het aangenaam is of onaangenaam. De wind mag waaien met woeste wildheid, de regen ruischen met rijke droppels, de zon mag zengen en blakeren, hij gaat er door en vraagt naar geen weer. Of de straat geasfalt is of belegd met ruwe keien; of de grintweg glad en effen is of pas voorzien van hoekig macadam; of de suikerbietenwagens den weg hebben bedekt met een laag glibberige klei; of de regen de klei- en zandwegen tot onbegaanbare moerassen heeft gemaakt, soms overstromd door het water der slooten; of de vonders naar de eenzame boerderijen boven water of onder water zijn; of de sneeuw de wegen glad maakt of een voet hoog bedekt, zoodat er geen doorkomen aan is; of de slooten misschien volgewaaid zijn met jachtsneeuw, zoodat op het wijde veld geen weg meer te

vinden is en hij misschien straks tot zijn middel in een sloot wegzinkt; — de postman vraagt naar geen weg. Ieder onzer kan nog eens rekening houden met den toestand van den weg en van het weer, de postman niet. In de lange zomerdagen kan hij zijn werk meest bij daglicht af, maar in den langen winter is zijn werk voor een groot deel nachtarbeid, en dat dikwijls op wegen zonder verlichting. Inderdaad, zoo er iemand is, die zich te verloochenen heeft in zijn werk, dan is hij het. Dikwijls met een zwaar pak op zijn rug — buiten is de pakketpostdienst ook voor zijn rekening — kunt ge hem bij alle weer en bij elken toestand van den weg op zijn tocht zien, en hem kan niet worden toegestaan, dat hij zijn werk eens uitstelt tot betere gelegenheid. De dienst dult geen uitstel, nooit.

Maar ook de postman, die in de stad zijn tochten doet, of in heerlijk weer op goede straat- en grintwegen buiten wandelt, heeft een leven van zelfverloochening en volharding. Is 't niet een ontzettend eentonig leven, de brieven en couranten, de nieuwjaarsfelicitaties en prentbriefkaarten te halen van het postkantoor en rond te brengen in de wijk, vier, vijf, zes malen per dag dezelfde wandeling te doen, een paar duizend maal per jaar door dezelfde straten te gaan, en in de bussen te laten glijden wat er in moet, dingen waarin hij zelf volstrekt geen belang kan stellen? En toch kan hij op die eentonige tochten zich niet overgeven aan eigen gepeinzen, want nauwkeurigheid en zorgvuldigheid is voor hem een eerste vereischte, waarbij hij zelfs de talrijke onnauwkeurigheden van de adressen moet verbeteren. Immers, als een brief niet terecht komt, wordt de schuld gegeven aan de post, en niet aan den schrijver van het adres!

Neen, het is niet noodig den postman in het gebergte te zien worstelen tegen de storm, in de sneeuw, waar „der schwindlende Weg führt zwischen Leben und Sterben,“ om bewondering te hebben voor de mannen, die volharden trots alle moeilijkheden; men behoeft slechts het leven onzer eigen postmannen in te denken, om eerbied te krijgen voor

de volharding en de trouw, waarmee de post wordt bediend, de post, zoo onmisbaar in de samenleving. Laten we van die waardeering blijkt geven, door een vriendelijken groet, als we ze ontmoeten aan onze deur, en door zachtmoedigheid, wanneer bij de millioenen zendingen, die de post alleen in ons kleine land jaarlijks te behandelen heeft, eens een enkele, misschien nog door schuld van den afzender, te laat aan het adres komt.

A. L.



De Post in 't Gebergte.



Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.